

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, č. j. OAM-1304/ZA-ZA11-ZA21-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2024, č. j. OAM-1304/ZA-ZA11-ZA21-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Vytýkal žalovanému, že se neadekvátně vypořádal s uplatněnou argumentací, přičemž objektivně nehodnotil postavení homosexuálů na území X, nezabýval se tím, zda je žalobce skutečně homosexuál, či nikoliv a neposoudil relevantnost jeho obav z návratu do země původu. Žalobce před správním orgánem netajil existenci své sexuální orientace, přičemž se k tomuto tématu v minulosti nevyjadřoval, neboť předcházející správní řízení nekladou důraz na utajení sdělovaných informací. Přestože podle žalobce v X homosexualita není trestná, její projevy jsou nezákonné, a to v rámci její propagace. Žalobci jako homosexuálovi by hrozilo v zemi původu pronásledování pro odlišnou sexuální preferenci, byl by vyloučen i z okruhu rodiny, neboť jeho blízcí jsou silně nábožensky založeni. Odmítá skrývat svou sexuální orientaci, její otevřená realizace je projevem svobody.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný označil žalobní námitky za neopodstatněné. Při rozhodování vzal v potaz sdělení žalobce, zabýval se jimi a dospěl k závěru, že žalobcem předkládaný azylový příběh je nevěrohodný. Žalobní tvrzení nemají potenciál tuto důvodně shledanou nevěrohodnost zpochybnit. Žalobcova sdělení vykazují mimořádně vysokou míru obecnosti, jsou vágní, úsečná, nekonkrétní a nepřesvědčivá. Navíc se rozcházejí s tvrzeními, která uvedl dříve v rámci řízení o správním vyhoštění. Tehdy uvedl jako důvod, pro který se obává vrátit do země původu, možný nástup k výkonu vojenské služby. Výslovně popřel existenci jiných důvodů, které by mu v návratu do vlasti bránily, nezmínil se o své sexuální orientaci. Pokud by žalobce měl skutečné obavy vyplývající z jeho homosexuální orientace, považuje žalovaný za logické, aby tyto předestřel již v řízení o správním vyhoštění, aby oddálil riziko svého návratu. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 28. 9. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 2. 10. 2024 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním dne 4. 10. 2024 proveden pohovor. Žalobce jako důvod pro podání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že mu zrušili zaměstnaneckou kartu, je homosexuál, a do X se proto nemůže vrátit, byl by vystaven násilí, jelikož je tam homosexualita zakázána, navíc se o jeho orientaci dozvěděli spolužáci ze sociálních sítí. Žalobce je zdravý a svobodný a bezdětný.
6. Dne 30. 5. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byla především výpověď žalobce a informace, které žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 13. 3. 2024, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 131903/2024/LPTP (návratová situace) ze dne 23. 4. 2024, Výroční zprávu Human Rights Watch 2024 o X ze dne 18. 1. 2024 a Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince k č. j. KRPA-

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

188099/ČJ-2024-000022-SV ze dne 8. 6. 2024. Žalobce nevyužil svého práva na seznámení s podklady rozhodnutí, ke kterému se bez omluvy nedostavil. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobcův azylový příběh je prost jakýchkoliv politických motivů. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že neshledal důvod, pro který by žalobce mohl ve vlasti pociťovat oprávněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobcem uváděné skutečnosti, které uvedl v průběhu žádosti o mezinárodní ochranu, se nezakládají na jeho reálné životní situaci a jeho azylový příběh nelze považovat za věrohodný. K tomuto závěru dospěl žalovaný na základě toho, že žalobce pozbyl poslední běžné pobytové oprávnění v České republice ke dni 21. 5. 2023, ani v tomto okamžiku však o mezinárodní ochranu nepožádal a pobýval zde dále nelegálně. O mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění. Ani v rámci tohoto řízení svou homosexuální orientaci nezmínil, naopak tvrdil, že se obává možného nástupu na vojnu. Žalovaný dále poukázal na zásadní absenci povědomí žalobce o komunitě, jejíž součástí tvrdí, že je, a absenci jakýchkoli konkrétních sdělení podporujících jeho tvrzení. Žalobcova tvrzení jsou obecná a neobsahují žádné konkrétní popisy jednotlivých událostí, přičemž žalovaný nemohl jakkoliv ověřit jejich pravdivost. Své tvrzení, že chodil do LGBT baru v Praze nedokázal podepřít ani jeho názvem, a i samotný popis polohy, kde se bar nachází, je uveden v takové míře obecnosti, že z něj nelze určit konkrétní místo. Stejná obecnost se týká i údajné aktivity žalobce na Instagramu. Neuvedl, jaké konkrétní příspěvky, které sdílel, vyvolaly vlnu nesouhlasu od jeho bývalých spolužáků z X, že byl přinucen svůj profil na této síti smazat, nebyl ani schopen konkretizovat, od koho příspěvky sdílel nebo co bylo jejich obsahem. Výpověď žalobce žalovaný neshledal věrohodnou. Naopak ji považoval za účelovou, a to ve snaze získat mezinárodní ochranu a zlegalizovat tak svůj pobyt v České republice. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou, netrpí žádným závažným onemocněním, které by mu znemožňovalo odcestovat zpět do vlasti za jeho rodinou, která v X žije. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán zvláštní zřetele hodný důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, přičemž naplnění podmínek § 14a zákona o azylu v případě žalobce neshledal. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Právní posouzení věci soudem

7. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Přitom soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
9. Podle § 14a zákona o azylu *(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
10. Těžiště žalobních námitek spočívalo v tvrzení, že žalovaný objektivně nehodnotil postavení homosexuálů na území X, nezabýval se tím, zda je žalobce skutečně homosexuál, či nikoliv a neposoudil relevantnost jeho obav z návratu do země původu. Přestože podle žalobce v X homosexualita není trestná, její projevy jsou nezákonné.
11. Soud musí úvodem uvést na pravou míru, že homosexualita v X trestná je, jak vyplývá ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným, přičemž za konsensuální sexuální chování mezi muži může být uložen trest odnětí svobody až na tři roky.
12. Žalobcova sexuální orientace tedy bezpochyby může být relevantní z hlediska důvodů pro udělení azylu, popř. doplňkové ochrany. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č.j. 2 Azs 66/2006-52 *„sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.“*
13. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57 *„není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Ministerstvo vnitra přitom náležitě zjišťuje reálie o zemi původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). O specifické povaze zásady materiální pravdy v řízení o udělení mezinárodní ochrany, která

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vyvěrá z pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení, uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, že je na žalovaném, „aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“

14. Žalobce svůj azylový příběh postavil na tvrzení, že je homosexuálem a z toho důvodu by mu hrozilo v zemi původu nebezpečí, neboť homosexuálové jsou v X vystavováni násilí. Žalobce uváděl, že lidé, kteří se netajili svou odlišnou sexuální orientací byli fyzicky napadáni, nikdo jim nepomohl, a dokonce je napadali i policisté. Z výroční zprávy Human Rights Watch 2024 ohledně X plyne, že „konsensuální sexuální chování mezi muži je klasifikováno jako trestný čin a může za něj být uložen trest odnětí svobody až na tři roky. Policie perzekvuje homosexuální a bisexuální muže a transgenderové ženy svěvolným vězněním, stíháním a uvězněním. Lesbickým, homosexuálním, bisexuálním a transgenderovým (LGBT) osobám hrozí diskriminace a šikana ze strany státních i nestátních aktérů.“ Zjištění, ke kterým lze na základě této informace dospět, jednoznačně konvenují žalobcovým tvrzením ohledně situace homosexuálů v X.
15. Soud však nemohl přehlédnout, že žalobce v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl schopen uvést nic konkrétního k dotazům žalovaného týkajícím se homosexuální komunity. Uvedl, že každý červen se koná tzv. pride month, což je však podle názoru soudu relativně rozšířená informace. Žalobce dále sdělil, že neměl nikdy žádný partnerský vztah, nebyl na žádné LGBT akci. Pouze s kolegy z práce chodil do LGBT baru, jehož název ani přesnou polohu nezná. Partnerský vztah se ani nikdy nepokusil navázat. Instagramový účet, na kterém měl sdílet příspěvky vyjadřující podporu homosexuálům, smazal, celý ho zrušil. Nyní má na Instagramu jiný profil, kam nic nepíše a pouze se dívá na příspěvky ostatních. Příspěvky, které žalobce dříve zveřejňoval, nemá nikde uložené. Nepamatuje si ani, co v nich bylo, uveřejnil je totiž před rokem a půl. Žalobce pouze sdílel příspěvky na téma homosexuality. Jednalo se celkem o dva případy, kdy jednou repostoval např. příspěvek s nápisem „love is love“. Víc si nepamatuje. Spolužáci ze školy mu psali na Instagram odsuzující zprávy, že takto se X nechová. Jednalo se o 3 nebo 4 spolužáky, jejichž jména žalobce nechtěl uvádět. Žalobce dále nezná v ČR žádnou otevřeně homosexuální osobu, pouze manažera McDonaldu, kde pracoval. Žalobci nic neříkalo ani jméno Miraziz Bazarov. Když žalobce čelil správnímu vyhoštění (řízení sp. zn. KRPA-188099/ČJ-2024-000022-SV), byl nervózní a uvedl druhořadé problémy, pro které nemůže vycestovat do země původu. O homosexualitě se nezmínil ani okrajově, neboť chtěl nastoupit na vysokou školu a vyřídit si zde studentské vízum. Nechtěl říkat, že je gay, neboť se bál, že když mu bude uděleno správní vyhoštění, bude muset hned domů. O špatné situaci gayů v X se žalobce dočetl na nějaké síti asi před čtyřmi až pěti lety. Tehdy četl o případu, kdy skupina lidí zbila jednoho homosexuála, jehož jméno si žalobce nepamatoval. Žalobce se obával toho, že se v případě návratu do země původu uzavře do sebe, bude mít strach z rodičů, bojí se, že ho spolužáci prozradí.
16. Podle čl. 4 odst. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“):

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil, a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek:

- a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;*
- b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;*
- c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případě žadatele;*
- d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále*
- e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.*

17. Žalovaný konstatoval, že žalobce pozbyl pobytové oprávnění dne 21. 5. 2023 a od té doby pobýval na území ČR nelegálně. O udělení mezinárodní ochrany požádal, až když čelil správnímu vyhoštění. Přitom v rámci řízení o správním vyhoštění svou sexuální orientaci žádným způsobem nezmiňoval, pouze uváděl, že se obává nástupu na vojnu, což nyní v rámci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany úplně vynechal. Žalovaný rovněž poukazoval na zásadní absenci žalobcova povědomí o komunitě, k níž se hlásí. Co žalobce sdělil u pohovoru, svědčí pouze o jeho letmém povědomí o obecných událostech, nikoliv o prožité realitě. Žalobce nebyl schopen uvést žádnou konkrétní informaci či konkrétní skutečnost, ze které by plynulo, že je homosexuál a že mu tedy hrozí nebezpečí. Neměl ani žádné povědomí o osobě jménem Miraziz Bazarov, což je jeden z nejznámějších případů napadení a šikany za upozorňování na problémy LGBT komunity v X. Žalovaný měl za to, že člověk, který je součástí homosexuální komunity a kterému z toho důvodu může hrozit újma, by podrobněji sledoval, jaká nebezpečí mu mohou v zemi původu hrozit. Velice obecně a neurčitě popisoval pochod hrdosti v USA, který sledoval, a rovněž své aktivity v ČR, například chození do LGBT baru, nedokázal ničím podepřít. Stejnou obecnost žalobce zachoval při popisu svých aktivit na sociálních sítích. Pokud by se jednalo o příspěvky, které u žalobcových spolužáků měly vzbudit takovou míru nesouhlasu, že se žalobce odhodlal celý účet smazat, bylo by legitimní očekávat, že si bude obsah příspěvků pamatovat ve větší míře detailu než jen, že se tam nacházelo „love is love“. Navíc je žalovanému nijak nedoložil. Žalovaný po celkovém zhodnocení žalobcova azylového příběhu dospěl k závěru, že tento vykazuje takovou míru obecnosti, která žalovanému neumožnila ověřit pravdivost žalobcových tvrzení. Tento závěr podle žalovaného dokreslily i další poznatky, a sice že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po několika letech svého pobytu v situaci, kdy čelí správnímu vyhoštění. Navíc v řízení o správním vyhoštění uváděl informace rozporné s těmi, které sděloval v řízení o mezinárodní ochraně. Na základě těchto zjištěných skutečností žalovaný dospěl k závěru, že žalobcův azylový příběh není věrohodný.

18. Výkladem čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice a vymezením kritérií posuzování věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se zabývá příručka EASO (Evropského azylového podpůrného úřadu) *Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System* z roku 2018 (dále jen „příručka“). Mezi základní kritéria posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele patří její vnitřní konzistence, vnější konzistence, dostatečná

podrobnost a plausibilita. Pomocným (doplňkovým) kritériem je způsob vystupování žadatele (tedy ty aspekty výpovědi, které se netýkají jejího obsahu).

19. Výpověď je vnitřně konzistentní, pokud žadatel svůj základní příběh podává shodně po celou dobu řízení, a to přestože některé jeho aspekty jsou nejisté či vzbuzující otázky. To platí pouze za předpokladu, že tyto drobné nepřesnosti či „pozoruhodnosti“ nepodřívají věrohodnost žádosti jako takové. Při posuzování všeobecné věrohodnosti žadatele nelze očekávat, že bude po celou dobu řízení uvádět naprosto totožné časové a dějové aspekty svého příběhu. Po žadateli nelze požadovat, aby si zcela přesně po celou dobu vybavil časy, data a okolnosti. Tato jistá benevolence ve vztahu k líčení azylového příběhu má ovšem své meze. Problém nastává v okamžiku, kdy žadatel podává informace způsobem, který zavdává důvod závažně pochybovat o pravdivosti líčení událostí. V této situaci musí žadatel poskytnout uspokojivé vysvětlení rozporů v jeho výpovědi. Závažné pochybnosti o věrohodnosti zakládá též to, že žadatel uvede určité skutečnosti až s časovým odstupem, ledaže je schopen tuto okolnost vysvětlit. Je třeba poukázat na to, že vyřazení určitých skutečností z azylového příběhu z důvodu nekonzistence výpovědi neznamená, že tím je automaticky zpochybněn základ celého příběhu. Dále je nezbytné zdůraznit, že konzistence výpovědi není nutně indikátorem věrohodnosti, neboť to může v některých případech být známkou toho, že nepoctivý žadatel se svůj příběh „dobře naučil“.
20. Pokud jde o detailnost příběhu, lze obecně legitimně vyžadovat, aby žadatelova výpověď byla dostatečně podrobná ohledně stěžejních okolností příběhu. Přitom je nicméně třeba zohlednit řadu individuálních okolností, které mohou způsobit, že žadatel není schopen uvést požadované podrobnosti. Žalovaný se při pohovoru k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany výslovně dotazoval na rozličné podrobnosti ohledně žalobcova azylového příběhu, na které žalobce nebyl s to přesvědčivě odpovědět. Z ničeho zároveň neplyne, že by žalobce nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro posouzení jeho žádosti. Žalobce nebyl pro svou sexuální orientaci nikdy pronásledován, neuváděl v této souvislosti žádné traumatické zážitky, kterým by byl vystaven. Proto soud nedospěl k závěru, že by mohl žalobce některé podrobnosti svého azylového příběhu zamlčovat právě z důvodu, že by pro něj mohlo být zraňující o nich hovořit. Na žadatele o udělení mezinárodní ochrany je obecně nutné pohlížet jako na osoby zranitelné. Žalobce však nelze považovat za zvlášť zranitelnou osobu v porovnání s jinými žadateli o udělení mezinárodní ochrany, neboť na území ČR se nachází již dlouhou dobu (do roku 2023 zde disponoval pobytočným oprávněním). Rozhodně se v jeho případě nejedná např. o situaci, kdy se žadatel nachází ve zcela jiném kulturním prostředí, po měsících nebezpečné cesty, v důsledku čehož může být zmaten či dezorientován natolik, aby si nepamatoval žádné podrobnosti ohledně skutečností, které tvoří samotný základ jeho azylového příběhu.
21. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že azylový příběh žalobce nelze považovat za věrohodný. Soud si je vědom, že *„pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Žadatel je povinen prokázat jím tvrzené skutečnosti, je-li to v jeho možnostech, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40). Charakter tvrzení o sexuální orientaci navíc neumožňuje prokázat či vyvrátit jeho pravdivost exaktním způsobem. V tomto ohledu nelze žalobci vytýkat, že ke svému tvrzení nedoložil žádné doklady, neboť to z povahy věci zásadně není možné. Podle kritérií uvedených v článku 4 odst. 5 kvalifikační směrnice však lze dospět

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

alespoň k určité míře pravděpodobnosti, zda je tvrzení žalobce účelové, či nikoliv. Žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil, resp. v rámci pohovoru k žádosti zodpověděl všechny žalovaným kladené dotazy, které se uvedené problematiky týkaly. Žalobce po celou dobu správního řízení líčil základní linku příběhu shodně. Udržení totožnosti základní linky příběhu po celou dobu řízení však samo o sobě nemusí dokládat její věrohodnost, nýbrž pouze dobré „naučení se“ příběhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023-24). Prohlášení žalobce nebyla shledána hodnověrnými. Jednak proto, že žalobce nebyl schopen uvést žádnou konkrétní skutečnost svědčící o tom, že by skutečně byl příslušníkem homosexuální menšiny, jednak proto, že na území ČR pobýval několik let v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, aniž by kdy v minulosti o mezinárodní ochranu požádal. Navíc o ni žádal až poté, co čelil správnímu vyhoštění, přičemž v rámci řízení o správním vyhoštění jako důvody znemožňující vycestování do země původu uváděl zcela odlišné skutečnosti než nyní v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Rozporné výpovědi žalobce přitom již samy o sobě podstatně snižují jeho věrohodnost.

22. V rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015-27, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet. Na posuzování věrohodnosti dílčích tvrzení žadatele se vztahuje standard přiměřené pravděpodobnosti. Žalovaný tedy může zcela vyloučit z posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly – neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo. Jiná situace nastává, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; pouze v tomto případě může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, a další tam citovanou judikaturu).“*
23. Soud uzavírá, že se žalovaný dostatečně zabýval posouzením příslušnosti žalobce k homosexuální menšině a shromáždil podklady vypovídající o postavení homosexuálů na území X. Námitka proto není důvodná.
24. Pro doplnění považuje soud za vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005 č.j. 3 Azs 119/2004-50, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *“Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dít z azylově významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.”*
25. Obecné námitky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zdejší soud rovněž nemohl přisvědčit. Soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje, zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu a které se mimo jiné zabývají situací LGBT komunity v X, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným srozumitelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Soud v postupu žalovaného nenalezl žádný deficit a uvedené námitky tak shledal nedůvodnými.

26. Ani námitku, že bude žalobce vyloučen rodinného kruhu, neboť jeho blízcí jsou silně nábožensky založeni, nemohl soud považovat za důvodnou. Žalobce netvrdil, že by mu od rodinných příslušníků hrozilo jakékoliv ponižující či jiné negativní jednání. Samotnou skutečnost, že žalobce nebude svou rodinou přijat pro svou sexuální orientaci, pak nelze považovat za nebezpečí vážné újmy. Žalobce zároveň netvrdil, že by byl v zemi původu z důvodu své příslušnosti k sexuální menšině vystaven domácímu násilí, které podle judikatury Nejvyššího správního soudu v některých případech může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68).
27. Soud shodně s žalovaným shledal, že azylový příběh žalobce nedostal požadavku dostatečné podrobnosti a nelze ho považovat za věrohodný. Žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil a vysvětlil, proč azylový příběh žalobce nepovažuje za věrohodný. Na napadené rozhodnutí tudíž v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

28. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.